

Vladimír Tala

**Jak jsem dobyl Londýn
a jak Londýn rozbil mě**

Vladimír Tala

**JAK JSEM DOBYL LONDÝN
A JAK LONDÝN ROZBIL MĚ**

Úvod

Přátelé, kamarádi a asi už i těch pár fanoušků. Radostně a s vítězným pocitem jsem dokončil již druhou knihu o mém válčení v cizině. Ačkoliv jsem si myslel, že už to bude po té první zkušenosti brnkačka, musím popravdě přiznat, že to bylo naopak mnohem těžší. Přeci jenom to nadšení trochu upadlo a ta nejhorší věc, které se říká sebeuspokojení (nemyslím tím vlastní ruku), vás každodenně sžírá a nutí vás dělat něco jiného a zkouší vám našeptávat, že ta kniha stejně stojí za prd a ať si raději pustím televizi. Co vám budu, bohužel to tak většinou skončilo.

Ale díky vám, kamarádům a zároveň otravům, kteří se mě stále optávali, jestli už je ta druhá hotová a že už je to skoro dva roky, co vyšla ta o Zélandu, jsem nakonec tu lenost porazil a ten tragikomický příběh dokončil. Poháněla mě představa o tom, že až to ukončím, tak pak zase budu mít chvíli pauzu a čas na jiné věci. Takže aspoň vím, čím se budu motivovat u knihy další. Na úvod bych se rád zmínil o dvou věcech, než se pustíme do nových zážitků a zkušeností.

První věc se týká mé předchozí knihy *Jak jsem dobyl Nový Zéland a jak Nový Zéland dobyl mě*. Jak název napovídá (pro ty, co

nečetli), kniha byla o této zemi a mé strastiplné cestě a bytí na obou jejích ostrovech. O to víc mně trochu vadí, že mnoho lidí, kteří se se mnou o tom bavili a snažili se o nějakou recenzi, tak první, co zmínili, byl Pája. Ano, chápu, že je to člověk z naší rozrostlé komunity a lidi odjakživa milují drby. Jenže mně prostě přišlo, že všechny víc zajímal on a jak na tu knihu reagoval než třeba ostatní věci, jako které město je nejlepší a jací jsou místní lidé a třeba pivo. Ale ne, všechny prvně zajímaly jen drby a jak je to mezi mnou a ním. Tudíž bych chtěl všechny ty rejpalové a některý až lovce drbů upozornit, že ta kniha byla a je opravdu jen o Novém Zélandu a zážitcích, které jsem tam prožil, a ne o nějakém si vyřizování účtů a komplexů mezi námi dvěma. To, že tam Pája u toho byl a bohužel se tam choval jak kokot, je prostě jen fakt a další nedílná část toho celého příběhu. Vyvracet někomu, že to tak bylo či nebylo, nemá absolutně smysl. Lidé, kteří tam u toho byli, prostě vědí a ostatní tomu buď musí věřit, anebo to prostě nechat plynout. A nakonec, co se týče nás dvou, nějaká válečná sekyra mezi námi vykopaná není. Prostě se stalo, nedopadlo to podle představ a tím to končí. Takže když se občas potkáme, normálně se spolu bavíme. Nejlepší kamarád už to asi nebude, ale já proti němu osobně nic nemám. Takže doufám, že ti věční lovci drbů a rejpalové to už konečně pochopí.

Druhá věc už se týká mé další knihy a destinace Londýn. V Londýně jsem strávil o trochu méně času než na Zélandu. Tím nemyslím, že by se tam toho o to méně stalo, naopak díky bohu za tu krátkou dobu, protože jak uvidíte, jelo se tam v trochu větším

tempu než na Zélandu. Takže ač jsem byl v hlavním městě evropské země, tak ve finále to byla ještě větší divočina než v tom křovákově mezi jablky. Spíše tím teda myslím, že díky tomu bylo více času popsat dění a styl života i u nás, seznámit vás i s pár novými lidmi, které jsem nezmínil v knize první, a tak vám ještě trochu víc nastínit představu, kdo asi jsem a co můžete od dalších knih očekávat. Tak pro ty, co chtějí opustit naši republiku aspoň částečně mezi řádky, prosím o trochu trpělivosti, než vyrazíme na cestu. Pevně věřím, že vás určitě pobaví i pár kapitol z našeho kraje.

Zároveň bych chtěl předem upozornit, že již zmíněné postavy nebudu znovu popisovat či představovat. Takže tím chci vlastně i říct, že ti, co nečetli knihu první, by si ji měli někde sehnat, aby měli trochu představu, kdo je kdo a také, že všechny další knihy budou vždy volně pokračujícím příběhem. A tak, jak to bylo i u předešlé knihy, lidem, kterým by mohla tahle kniha ublížit, bylo záměrně změněno jméno.

Čechy krásné, Čechy mé

Tak jo, jak jsem už říkal u konce té předešlé knihy, měl jsem super mladou, hodnou a krásnou slečnu, opět práci v oblíbeném baru plném kamarádů a známých lidí, léto, které jsem opustil na Zélandu, právě začínalo u nás, takže kdo by si stěžoval. Stále pln zážitků, které jsem vyprávěl jak hostům v práci, tak i kamarádům u piva, a chápavou přítelkyni po boku. Jakpak bych mohl přemýšlet nad tím opustit tenhle ráj na zemi? Slečna (říkejme ji Hezká), mě dosyta naplňovala a mě bavilo doplňovat ji. Trávili jsme spolu skoro všechny můj volný čas. Kamarádi ji jakžtakž přijali, jelikož byla většinou tichá, tak asi ani nemohli moc namítat. Jinak ale mezi svojí partou byla tvrdá aktivistka za práva žen a světový mír. Žila tak nějak trochu ve stále dětské a naivní představě o životě, proto když se objevil nějaký zlý drak či nevychovaní rytíři, neváhala ani chvíličku a po 3 pivech se pustila do argumentace. Aspoň se ale měla s kým bavit u piva a já, vysněný princ, se věnoval svým lidem, kde se naopak moc neřeší, ale spíše dělá ze všech prdel, a na nikom nezůstane nit suchá. Tudíž mi většinou vyhovovalo, že nebyla poblíž, páč známe holky, jsou jak Arabové či Izraelci. Nedá se s nimi prostě vtipkovat na tělo a hromadně, protože si berou vše moc osobně.

Jinak si mě ale samozřejmě hlídala jako oko v hlavě. Přeci jenom znala moji reputaci a ač jsem jí nikdy neřekl, s kým vším jsem z Bamboo spal (ano, všechny to chtěly vědět), a já to jí a ani žádný jiný nikdy neřekl, měla oči na stopkách. Jelikož bydlela hned v prvním baráku vedle, ochotně mi nabízela, že po zavíračce, kdy už nejezdil žádný autobus, můžu kdykoliv přijít přespat k ní do pelíšku. Já ale nechodil. Ne že bych něco vyváděl za jejími zády, ale spíš mi to bylo trapný vůči jejím rodičům. Už tak na mě divně koukali, tak jsem je nechtěl zbytečně ještě škádlit ranními příchody domů. Takže buď jsem spal v Boo na přisunutých lavicích k sobě, anebo, což bývalo ještě daleko větším zvykem, jsem po zavíračce vybral pár vyvolených, kteří mohli zůstat a lemtali a hulili až do rána. A tak to vesměs chodilo každý týden. Protože jsem se povětšinou vyndal v práci, ve svém volném čase jsem ani na alkohol neměl moc náladu, takže Hezká měla spořádaného přítele, který s ní chodil na procházky a užíval letní počasí. I proto když se uspořádal jednou za čas mejdan, ani nic nenamítala a občas šla i s námi. Většinou šla dřív domů, tož pravda, ale tak ne každý vydržel naše tempo a haldy produktů.

Proto jsem jí oplatil její laskavost a přislíbil, že s ní pojedu na Hip Hop Kemp. Já, ač milovník hudby a všech druhů festivalů, tenhle styl fakt nemusím. Ale tak hráli tam PSH a Kontrafakt, což může poslouchat i neangažovaný amatér, a hlavně tam jely haldy lidí a já už předem tušil, že tam potkám spousty dalších. Cestu jsme domluvili s její kamarádkou, která přislíbila auto, a jedním z mých zákaz-

níků, kterému jsme říkali Majkl. Měl tam už partičku známých a strašně obrovský stan, kde jsme měli příslibenou jednu komůrku na zip a soukromí. Když jsme se v pátek všichni sešli, Majkl měl čerstvé zprávy o dění z místa. Jeden jeho známý, kterého jsem také nalezl v práci, tam dělal u security. Dostal ale hrozně nudného fleka někde v povzdálí, a jelikož to nebyla žádná náckovská pleška, ale člověk studující vysokou školu, poprosil Majkla, ať mu přiveze učebnici matematiky, že by se rád naučil na test. Tak jsme narychlo pokouřili špeka, naskákali do auta a vyrazili směr Hradec Králové. V autě samozřejmě hrál příslušný styl muziky. Chtěl jsem remcat, že to budu poslouchat 3 dny naživo, že bychom tam mohli dát něco veselého, ale když jsem viděl výraz mé slečny, ani jsem se nepokoušel nadechnout. Neměla totiž ráda žádné drogy včetně trávy a mě pokaždé prudila, když jsem něco skousnul.

O tvrdších naštěstí neměla moc páru, ty se daly zatajit, jenže hulení je hulení. Ale v duchu byla šťastná, jela s miláčkem na svůj hudební festival. Jediný, co jsem měl za povinnost či rozkaz, se jí neztratit, vždy spát v našem stanu a ať se stane cokoliv, jít s ní na Gipsyho (ano ten...) a jeho bývalou kapelu. Milovala totiž jeho texty.

Když jsme dorazili na místo, mile mě překvapila, až dokonce znejistila situace na parkovišti. Úplně náhodou jsme zaparkovali vedle party z Malešic, která se chodila nalejvat do Bamba a pomalu a jistě se z hostů přeměňovala na kamarády. Jistou nejistotu jsem zaznamenal i v Hezké očích, a proto jsem raději navrhl najít náš

mega stan a hodit vše do klidu. Věděli jsme ale o sobě a já přislíbil tak i tak, že se stavíme na kalbu. Stan jsme našli, lidi taky, bez problémů jsme se zabydleli a vyrazili do areálu. Když jsme prošli bez větších potíží a hipací hudba nás vtáhla do dění, začali jsme lemtat. Já musel, o tom žádná. Majkl šel s náma, tak jsme mu pomohli najít pana študenta. Hezká byla šťastná, užívala si hudbu, takže jsem hned pokynul Majklovi smotat hrozného. Ani nic nenamítala, chytila správnou festivalovou náladu. Zavírali jsme po půlnoci a musím uznat, že to docela šlo. Na druhý den jsem navrhnul se propít přes opici u Malešického doupěte. Nikdo nic nenamítal, tak jsem vzal flašku vodky s pomerančovým džusem a vyrazili jsme na návštěvu. Vyndánci akorát vstávali, takže jsme byli na stejné vlně. Každý něco namíchal a jela se kolečka, už taková naše klasika. V tu chvíli se zničehonic probudil týpek jménem David, kterému koukali jen nohy z dodávky. Měl těžkou noc. Na motokárách si vykloubil kotník a strašně ho to bolelo, tak celou noc pil, aby zažehnal bolest. Tudíž se probudil se strašnou opicí a začal prosit o nealkoholický nápoj na osvěžení. Nejbliže k němu seděl dobrák Barchi, který měl namíchanou Havanu s kolou, k Davidově smůle zrovna v láhvi od koly, takže mu ji dobrácky podal. David udělal rychlé dva loky a po spolknutí začal nadávat do hajzlů a na neúctu k nemocnému kamarádovi. Za neustálého smíchu ostatních mi to nedalo a chtěl jsem mu ihned pomoci. Vzápětí jsem mu podal PET láhev od minerální vody, asi tak do čtvrtky plnou, s proslovem, že jsou to všichni hrozný kretění a kámoši k ničemu. David si převzal minerálku a s láskyplným po-

hledem mi řekl: „Děkuji, Taliči, ty jsi byl vždycky rozumnej.“ Zasyčelo to v něm tak rychle jako moře v rozpáleném písku. Bohužel ale stejně rychle to z něho i vysyčelo zpět a ještě ve větší vlně, až skoro tsunami. Má minerálka totiž nebylo nic jiného než vodka, která čekala na pomerančový džus, kterého se ale nedočkala. Nemocní mají přece vždycky přednost. Parádnější situaci na začátku kalby jsme si nemohli přát, a tak se tím pádem taky pěkně rozjela.

Když projelo nespočetně kol všeho možného mixu, logicky přišel hlad. Vyrazili jsme tedy do areálu na něco k jídlu. Barchi si namíchal Havanu do zkumavek, které si zastrkal snad všude možné krom prdele. Jednu měl v ruce, kterou mu z ní asi ne tak inteligentní securiták vytrhnul. To, že měl další, mu jaksi nedošlo. V areálu se to nějak klasicky rozuteklo. Hezká chtěla nějaký nudle a já poprvé zkusil halušky s brynzou. Jelikož jsem to jedl opravdu poprvé a nejsem fanouškem jiných sýrů než klasických a uzených, tak jsem málem po ochutnání prvního sousta napodobil Davida. Když jsem se začal vztekat a nadávat na Slováky, kteří zrovna procházeli, co to žerou za mrdky, Hezká mi podala nudle a vzala si to sperma sama. Když jsme dojedli a já šel vyhodit talířky do koše, narazil jsem na kámoše Pisa ze základky. Nikdy bych netušil, že tenhle zevlák by vyrazil na festák. Piso mě však úplně rozsekal a jeho příběh ještě večer trumfnul ten Davidův.

Jel tam s kamarádkou, co měla lístek na celý víkend. On měl jen na páteční vystoupení hlavní skupiny, která, mám dojem, ani nepřišla nebo hrála až v sobotu, ale to nechci kecat. No nicméně druhý

den zkoušel štěstí a obcházel celý areál pořád dokola. Tajně doufal, že by mohl vyvrát na chvilku nepozornosti nějakého hlídače a rychle přelézt plot. A tak se i stalo. Narazil totiž na jednoho, který se až skoro opaloval na panelech, ležel na zádech a četl si knížku. Piso ani chvíli neváhal a přelezl. Ihned mu říkám: „No tak to je super, to jsi měl štěstí,“ a on na to: „Ty vole, on si snad četl matematiku nebo co...“

Festák se opravdu povedl. Dokonce jsme se pobavili i u toho Gipsyho. Jen bohužel ne tak, jak si asi Hezká představovala. Jeho tvorba a neustálé stěžování na jeho Gipsy původ v nás vyvolával smíšený pocit Davidovy nadílky s brynzou dohromady. Fakt chudák. Pocity zoufalství a smíchu jsem střídavě měnil s tváří zamilovaného a spokojeného přítele, a to když se Hezká na mě otočila a chtěla pusu nebo zrovna slyšela svoji oblíbenou pasáž a chtěla si být jistá, že dávám pozor. Díky bohu později přišla záchrana, došlo totiž pivo, tak jsme se vychovaně nabídli, že obstaráme drinky. Divný, že jsme dorazili až za půl hodiny při konci vystoupení. Jediný, co se tomu uplakánkovi musí uznat, že byl první a asi jedinej, kterej opravdu rozhýbal kotel, i když říkat kotel igračkům hajlujícím směrem dolů místo napřažené ruky je docela troufalé a tímto se i omlouvám rockerům.

V neděli po petlahvové bitce ve stanovém městečku, kde litaly vzduchem láhve naplněné snad vším možným, ale každá bez víčka, jsme usoudili, že je čas se vrátit domů. A tak, jak skončil můj první a asi i poslední hip hop festival, tak končilo i léto.

Zimní rozjímání

Jak už to tak v chladnějších dnech chodí, když je člověk víc doma, má tím pádem víc času na přemýšlení. Proto ty deprese a podobný hovadiny (výmluvy).

Já takový problém samozřejmě neměl a snad nikdy nebudu, ale taky jsem přemýšlel o podstatě bytí a žití.

V Bamboo mi bylo dobře, a to hlavně díky tomu, že Dundee vyměnil svého spolujeditele Varlose za Pepíka. Jelikož se to stalo ještě před Zélandem, musím to lehce vysvětlit, abychom necestovali v čase.

Když říkám vyměnil, tak jen proto, že o zoufalcích jen v dobrém. Ještě než jsem odjel na Zéland, už s ním začaly být první problémy. Prvně Dundee, protože jim stále nesedělo účetnictví. Co se týkalo mě, já to zprvu neřešil. Nedělali jsme ani zrcadla po zavíračce, takže jsem si odpracoval svoje, dostal prachy, půlku tam nechal za vlastní propitý drinky a šel si po svém. Později, když už zavládla pravidla a začalo se dělat na směny, člověk samozřejmě trochu vystřízlivěl. Ani ne tak hladinou alkoholu, jakožto hlídáním si svých věcí, peněz a zbytečných chyb, protože to potom šlo zákonitě z jeho kapsy. A v tu chvíli nastaly první nesrovnalosti i u mě. Prvně to začalo malými položkami, který jsem, ač nerad, vždy doplatil z dýšek,

jenže po čase už evidentně chyběly peníze a i Dundee, který prvně vždy stál za svým partnerem, postupně zjišťoval, že se něco děje, až doslova sere. Misky vah přetekly, když jel Dundee na dovolenou a já s Varlosem makal v kuse. Navrhnul mi, že nebudeme dělat papíry, že to nemá cenu, když se tam furt střídáme, a tak že vše spočítáme a rozdělíme předtím, než přijede. Souhlasil jsem, protože to ušetřilo čas. Jenže potom, když přišlo na lámání chleba, drtivě jsem litoval. Chybělo přes pět tisíc a všechno od A do Z bylo špatně. Při posezení a hlavně překvapení, kdy mi Dundee s Varlosem oznámili tuhle super novinu, Varlos navrhl, že to budeme splácet na půl. Co jsem měl asi tak říct než jen souhlasit. Jak někomu dokážete v takovém maglajzu, že to nebyla vaše chyba. Jenže po chvíli, když za mnou Dundee přišel a řekl mi, že jestli to platit nechci, tak nemusím, mně rázem došly dvě věci naráz. Že Varlos je zmrda a že mám asi nového kamaráda. Ačkoliv jsem si byl jistý, že v tom měl prsty on (měl před dovolenou, a jelikož se v té době zkoušel kokain, který není nejlevnější, tak asi potřeboval zabrat), peníze jsem postupně splatil a tajně doufal, že se ufetuje. Nakonec časem spadla klec a Dundee ho vyplatil. Prvně zkoušel, že si to nechá on, jenže to mu vzápětí všichni rozmluvili, protože si panáček neuvědomoval, že jsme tam ty lidi tahali já s Dundee, takže by asi dlouho nevydržel. Pak se objevil Pepík, kterého jsme znali od fotbálku a jeden čas dělal v baru, který sídlil v baráku, kde bydlela Candy. Slovo dalo slovo a časem se stal spolujedním. Já byl taky rád a s čistým štítem jsem odjel na Zéland. Teda skoro. Protože jeden z mých posledních dnů za barem

jsem opět přemýšlel pérem a ne mozkem a zmrld, kterému se říkalo Selka, a jeho zrzavý kumpán z Malešic mi vlezli za bar a ukradli asi dvojku z peněženky, když jsem hučel do jedné slečny, u které jsem jednou spal. To jsem bohužel zjistil až při zrcadle. Jelikož víte, v jaké situaci jsem tehdy odjížděl, asi proto mně to kluci tehdy odpustili, i když nechápu proč, protože z té trosky by to nikdy nedostali.

Proto jsem ani tak nerozjímal nad místem, kde pracuji, ani nad svojí slečnou, ale občas se začaly vkrádat podobné myšlenky jako tehdy. Myšlenky typu: sakra, ten svět je tak velký, co tu děláš zase?! Jenže jelikož je člověk slaboduchý a pokaždé prvně hledá výmluvu, anebo to chce shodit na někoho jiného, vždy se dostavila stejná odpověď. Měl jsem dobrou pracovní kolektiv a super buchtu, co by za to jiný lidi dali.

V Bamboo jsme pracovali za minimální plat, ale plus procenta z tržby, což mně vyhovovalo, protože mé noční pitky po zavíračce mně stále vydělávaly peníze, a tak čas letěl jak blázen, až přišel konec roku. Silvestra jsem strávil u Hezké na chatě kousek za Prahou, jak s jejími, tak s mými, což bylo super, a když k ránu odjížděla první várka taxíkem a ona mě táhla už řádně opilého a tenkrát i zhoubovaného zpět do chaty, po spadnutí a poblití se do sněhu jsem jí slíbil věrnost, společnou budoucnost a rázem ji i políbil. Jsem totiž děsnej romantik, když chci.

Zima utíkala po svém a rázem se blížilo jaro. Lidi při ní kromě hor nemají co na výběr, takže se docela slušně lemtalo, já vydělával peníze a čas letěl jak o závod. Jednou do mě na ulici omylem vrazil

bývalý kolega Karlos ze Save Maxu. Obchodní kariéru už také hodil za hlavu, ale stále žil s Kátou v Praze. Bydleli ve Vršovicích, takže byl docela rád, když jsem mu oznámil, kde dělám. Slíbil, že se staví, chtěl slyšet zážitky ze Zélandu. Byl jsem rád, protože tyhle dva jsem měl vždycky hrozně rád. Dokázali se jako mimopražský hodně rychle otřepat a zapadnout, ale stále v sobě měli tu svou upřímnost a žádnou přetvářku.

Pomaloučku jsem nacházel i společnou řeč s budoucím tchánem a tchyní jakbysmet. Po čase viděli, že asi nebudu takovej hajzl, jak se říkalo, a cítil jsem vždy upřímnost, když mě vítali. Tatíkovi jsem se ani moc nedivil. Měl tři ženský na krku a k tomu ještě pracoval na městském úřadě, takže toho měl určitě ažaž. Měl rád tvrdou muziku, i když logicky spíše starší věci, ale to já taky rád, takže bylo vždy o čem mluvit.

Asi úplně nejvíc jsem ho dostal na následující Velikonoce. Opět jsem dostal nařizeno, že je to tradice a že musím určitě dorazit. Doma jsme to tak nějak dodržovali taky, tudíž jsem s tím neměl problém a pomlázku jsem hledat či snad plést nemusel. Den předtím jsem pracoval a byl docela frmol, končil jsem tedy pozdě a vstával úplně rozbitý. Vypráskal jsem mámu, dal něco k jídlu a vyrazil ještě dopočítat papíry do práce. Když jsem dorazil na místo činu a s vervou se pustil do počítání, po chvíli jsem si uvědomil jednu zásadní věc. Ano, přesně, pomlázka. Jako největší idiot jsem ji nechal doma na stole. Jelikož bylo už před polednem, nemělo cenu jet zpátky domů, ale zeptat se Hezký, ať mi půjčí svojí,

taky nepřicházelo v úvahu. Nezbyvalo mi tedy než zapojit fantazii. Vyběhl jsem ven, našel první strom a utrlh z něho větev. Na nějaké pletení nebyl čas, prostě jeden pružnej klacek a bylo. Jen tomu stále něco chybělo, až mi došlo, že to nemá žádné fáborcky. Ihned jsem se začal přehrabovat v papírech a hledat barevný papír či nějaké fixy, beznadějně. Když jsem tak seděl na baru s hlavou v dlaních a nadával si do kripla, znenadání se mé oči zastavily na policičce, kde byly vystavené omotávky na fotbáلكové tyče. Jelikož už jsme byli vyhlášený bar na tento druh zábavy, měli jsme je dokonce i v různých barvách. Neváhal jsem ani vteřinu, vzal od každé jednu a přilepil je všechny ke konci větvičky. S pocitem šampióna jsem zamknul bar a vyrazil na koledování.

Mé prvotní nadšení trochu zchladil udivený výraz Hezké, které okamžitě došlo, že jsem zapomněl pomlázku doma, ale než stihla něco říct, už jsem ji řezal. A že větvička byla pružná. Tatík jen tak nakouknul z kuchyně a vzápětí hned zmizel. Jenže jak rychle zmizel, tak se objevil znovu, tentokrát s mámou a ještě k tomu s foťákem v ruce. Prostě musel a má mé plné pochopení. Tak jsem švihnul i mámu a poté už jako opravdový šampión opustil svoji novou rodinu.

Netrvalo dlouho, a dokonce nám tatík nabídl na čas bydlet v bytě na Praze 4, který pronajímali. Souhlasili jsme a rázem získali hnízdečko lásky. Měl jsem to sice trochu dál do práce, ale zase byl klid od rodičů. Jezdil jsem autobusem přes Vršovice přímo do Malešic, takže se to dalo a my zkoušeli pevnost vztahu při společném žití.

Jeden večer se v Bamboo rozrazily dveře a opravdu se objevil Karlos s Káťou. Kecali jsme, jako kdybychom se neviděli jen pár dní. Pilo se a hulilo a já byl rád za společnost. Samozřejmě jsme oprášili pár vzpomínek na Save Max, takže nemohla chybět ani ta moje na karlínské divadlo. Karlos se pochlubil, že dělá pro Eurolines. Měl docela super práci, ale zase mu kradla hodně času. Musel posílat a organizovat všechny autobusy. Mohl sice pracovat klidně i z domova, ale byl stále na telefonu a notebooku zároveň. Byla to velká odpovědnost, ale jemu se dařilo. Byl komunikativní odjakživa a do toho moc rád hulil. Jelikož si pěstoval a měl vždy zásob ažaž, neměl nouzi sehnat. Káťa se vrhla na architekturu, takže oba měli práce habaděj, ale mohli být stále spolu doma. Ten večer byl skvělý. Já jim vyprávěl o Zélandu, později se přišla představit i Hezká, takže když se loučili, slíbili jsme si, že se brzo uvidíme.

Rok v čudu?

Ani náhodou nechci říct, že to byl promarněný čas. Jinak nevím, proč bych psal předchozí kapitolu. Já jen, že tak rychle utekl a nic zvláštního se nestalo. Bamboo, mladá, stejný lidi. Asi to tak má být, normální život, jenže to byl trochu skok ve srovnání s rokem předchozím. Velký haló jsem z toho nedělal a připravoval jsem se na druhé léto.

V červnu, když jsem byl s rodiči na chatě, jsem s udivením zjistil, že tam hrají Tři sestry v letním kině. Máme chatu ve Staré Boleslavi, což je od Prahy kousíček. Ihned jsem dostal nápad uspořádat mejdan. Rodiče okamžitě věděli, že za dva týdny bude zle, ale souhlasili. Přeci jenom se šlo kalit mimo náš objekt. Svolal jsem bližní své, ti, kteří mohli, ihned souhlasili, takže nás ve finále bylo asi šest. Jelikož jsem tuhle párty pořádal už několikrát, trochu se mně plete osazenstvo.

Ale stoprocentně tam byl můj alko partner Poli, se kterým jsme se stihli tak vyndat už před koncertem, že jsme sotva došli. Takže když do toho Sestry praštily, ani chvíli jsme neváhali a vběhli do kotle. Skákali jsme a řvali jak dementi. Asi v půli koncertu nám vyschlo, tak se šlo pro nutné pivní osvěžení. Nechápu, ale i při kon-

certu hlavní kapely tam byla fronta minimálně na hodinu. Tu jsme samozřejmě odmítli vystát. Ještě nám zbývalo jedno okénko, tam ale netočili pivo a my měli tvrdého v tu chvíli už dost. Tak jsme tam tak postávali u výdeje, kde točil postarší pán, takový ten nadšený rocker, co byl zase rád mezi lidmi, s mladým bažantem jako asistentem. Jak jsme si tak povídali, tak jsme se nepozorovaně vmísili do fronty, dokonce i třetí na řadu. Takový ty hrozně nenápadný a úplně blbý, kdyby na nás někdo začal řvát. Jen jsme si nenápadně plácli a udělali tiché a oslavné éj. Jenže hned potom se ozval opravdu ošklivý a našťvaný a naopak velmi hlučný hlas: „No to si děláte prdel, vy kretěni, tady už čekám půl hodiny kurva, chcete do držky oba?“ Strachy jsme se pomalu začali otáčet, zvlášť když se k němu přidalo pár souhlasných „jóóó“. Když jsme se ale se staženými pŕlkami otočili, ten rozzlobený pán na nás zařval: „No nemám pravdu, kluci, řekněte jim něco, do hajzlu, vždyť to točej jak sračky, máme žízeň!“ Toho jsme samozřejmě využili a z podělaných hajzlíků jsme se rázem stali hrdiny. Začali jsme na ně nadávat a chlapa, co si zrovna objednal deset piv, jsme poslali k čertu. Nakonec Poli dostal klasicky ještě debilnější nápad a poslal mě jim pomoci s točením. Tak nějak to zrovna jelo a mně se náhodou povedlo pár kousků, tak nás ubohý a vystrašený pán chvíli nechal a zároveň celou vinu házel na mladého. Fronta byla veselejší a já točil a zároveň s Polim upíjel a nejlepší pivka schovával pro nás. Když jsme jich měli šest a nějaký další dědkovi do fóroty, vzali jsme s výbuchem smíchu čáru.

Jelikož byly opravdu dobyté, nechtěli jsme o ně v kotli přijít, tak jsme si vyhlédli kraj k sezení, který byl úplně prázdný, protože všichni buď tančili, anebo logicky seděli napříč podiem. Takže po celé levé části asi třiceti řad byla jen dvě místa plná, obsazená dvěma místními holkami. Ano, správně, jako dva největší dementi jsme si sedli přímo za ně a začali zpívat a vtipkovat. Po chvíli to jedné nedalo, otočila se a ani se tak neptala, jako spíš nasraně řekla: „A vy tu chcete jako co, kluci?“ My se na sebe opět podívali naším stupidním pohledem a ač neplánovaně, tak jsme oba naráz řekli: „Vyčůrat se.“ To se ví, že jsme okamžitě vyprskli smíchy a šli předstírat ke křoví opodál, že čůráme. Holky nás pak překvapivě zavolaly zpátky. Asi ani ne tak kvůli naší kráse či vtipu, ale spíš že chtěly zjistit, co jsme to za hova-da. To vzápětí zjistily, a než dostaly šanci to řešit, my už skákali do kotle.

Ke konci koncertu jsme vehementně řvali, že chceme zahrát O melouny boj!, a docela jsme měli i výdrž.

Asi jsem byl našťvaný, že mi ji nezahráli, protože jsem začal lézt na podium. To mi okamžitě zarazil velký plešatý pán, který mě chytil pod krkem a byl připraven si bouchnout. Od toho nemít hlavu jako meloun (bez boje), mě zachránilo to, že jsem se mu podíval přímo do očí. Vzájemně jsme se totiž poznali. Byl to spolužák ze střední. Už odmala velký kluk. Ve druháku prchnul ze školy a už tehdy se dal na tuhle práci. Tenkrát hlídal před jednou hernou mezi Václavákem a Pavlákem, kam jsme chodili po škole k Arabům pro hašiš. To bylo zase jednou štěstíčko.

Pak nás našel zbytek party, asi nás bylo trochu víc vidět, a hlásil odchod. Nám se ale nějak nechtělo, tak jsem jim dal klíče a ukázal směr. My dva jsme dopíjeli, co se dalo, a samozřejmě prudili zároveň. Když došlo pitivo, šli jsme za dědou, opět mu dobrácky pomoci. Jenže on už měl sbaleno a jediný, co bylo otevřený, bylo to malé okénko. Takže tvrdý no. To ale nikdo nemohl očekávat, že všechen tvrdej byl vypitej a jediný, co tam cápek měl, byl absint. Už zavírali, ale on byl docela vtipný a cenil, v jakém jsme stavu. Tak jsme objednali dva panáky. Při ťuknutí jsme se domluvili, že to nedáme najednou, protože už jsme opravdu byli za slušný trosky. Takže jsme jen srkli a panáky opět položili. Pán sice uklízel, ale měl čas se s námi bavit. Když jsme mu prozradili, že jsme z Prahy, projevil ještě větší nadšení. Ne že by miloval Pražáky či že by z Prahy pocházel, ale s respektem uznal, že už dlouho neviděl hlavnoměšťáky takhle se zlejt a stále držet. Jsme mu samozřejmě chlapácky odsouhlasili, že nejsme žádný nuly, a opět pozvedli číše na jeho počest. Jenže když se ten zelený lektvar přiblížil k našim hubám, opět jsme jen oba smočili rty. Ve finále jsme toho panáka každý do sebe tlačili přes půlhodinu, a když už se to konečně povedlo, oba jsme viseli opřený na výdejovém baru a nebyli schopný kroku, natož slova. Když nás pan alchymista upozornil, že zavírá okenice, a my odlepili lokty, div jsme nespádli na zem. Není divu, že při zavírání prohodil: „Co jsem si to myslel, všichni jsou stejný nuly, pijte si ty svoje jablíčka, kokoti.“ Absolutně jsem s ním souhlasil.

Poliho jsem uklidnil, že na chatu trefím poslepu a že i v tomhle stavu tam do půlhodiny budeme. Když ale na mě řval, že už ho uklidňuji minimálně hodinu, začalo být zle. Byli jsme někde v polích a okolo jen lesy. Trvalo další dobrou půlhodinu, než se objevila silnice a poslední otevřená hospoda. Tam se mně stala vtipná věc. Šel jsem koupit omluvný a jakožto zkušenému barmanovi mi bylo jasné, že mi při zavíračce a v takovém stavu ani náhodou nena-
lejou. Proto jsem chtěl jít ihned k věci, že si to vezmeme do plastu s sebou. Věděl jsem, že musím jednat rychle, aby mě nestihli přerušit a abych třeba ještě nedostal přes hubu. Zpřítma jsem vlezl dovnitř, jenže jen při nádechu se ozvalo jasné: „Ne!“ Myslím vážně při nádechu, ani trochu soudnosti nebo jen vyčkání na pozdrav. Jasný přímý ne. Vylezl jsem ven a Poli se mi samozřejmě strašně vysmál. Naštěstí paní výčepní šla zamykat dveře, protože se asi obávala dalších podobných zjevů, tak jsem už raději bez nadechnutí vykřikl: „Do petky, prosím! My jsme se ztratili.“ Paní projevila soudnost, a to až tak převelikou, že nám dokonce ukázala popelnici, kde nějakou tu PET láhev najdeme. Ptát se jí, proč nám nedá nějakou svoji, nemělo smysl a udělal by to jen dement, protože by to ve finále skončilo jen u tý popelnice. Tak jsme se vrhli jako správný špindíry mezi odpadky a začali hledat poklad. Našli jsme dvě. Musel být na nás asi krásný pohled, když jsme se vysoukali nazpět a špinavý a plápolající řvali štěstím. Naštěstí nám natočila a my se posílili na cestu. Bylo nám jasné, že zbytek už bude na kutích, přeci jenom byli utahaní a my přišli o dvě hodiny později. I to se ale později ukázalo jako další

z omylů, protože na chatě to ještě žilo. A to díky našemu většinou prvně spícímu kamarádovi Skaldovi, který opět nezklamal. Takže když jsme vltli dovnitř, co jsme viděli, byl spící Skalda a kolem něho skákající Megy, který měl v ruce pátku na hmyz, která dávala elektrické šoky. Asi nemusím vysvětlovat, kdo byl v tu chvíli za hmyz. Ačkoliv napětí v pátku není tak vysoké, Skalda sebou vždycky cuknul a my vyprskli smíchy. Snad mi to odpustí, ale ano, taky jsem se zapojil. Mejdan parádní teda a v neděli zase do Prahy.

V průběhu týdne se za mnou opět stavil po práci Karlos, že má pro mě novinu. Příští týden se měli stěhovat do Malešic, takže to měl do Bamboo cobydup. A taky že jo, chodili často, občas dotáhl i známý. Já občas zašel i k nim, a tak se mi jeden večer, kdy jsem ochutnával jeho domácí koláčky (ano ty), přiznal, že má nutkání něco podniknout. Jelikož jsem byl trochu přepravněnej, chvíli mi trvalo si uvědomit, jestli tím myslí někoho zmlátit, jít do bordelu nebo cestu kolem světa. On asi taky ještě moc nevěděl, ale padlo něco o tom, že bychom mohli odjet. Já to jen ukončil tím, že máme oba ženský a jak by to chtěl teda udělat? Jen tak pokývnul a přešli jsme k jinému tématu.

Turecko

Holky jsme měli a já ani chvíli nepomyslel na to, že by to tak nemělo být. Proto jsem ani chvíli neváhal, když Hezká nadhodila, že bychom mohli někam na dovolenou. Nad něčím jsme nepřemýšleli, sedli do tramvaje a jeli do nákupního centra Flora. Někdo jí tenkrát poradil, že tam je hned u vchodu entuziasticky naladěná dvojice mladých lidí jak z reklamy na Coca-Colu a nabízejí last minute dovolený. Obojí byla naprostá pravda, takže poté, co jsem toho mladíka uklidnil, že je vše v pořádku a že může ubrat na tempu, protože ani jeden z nás nemá kurz první pomoci a on opravdu vypadal jako člověk těsně před epileptickým záchvatem, jsme začali listovat v nabídce. Vcelku rychle jsme se oba sešli u stejné nabídky. Deset dní v Turecku, někde u jihu, hodně luxusní hotel (nic pro mě), včetně žrádla (něco pro mě) a soukromé pláže. Cena za polovic a odjezd do týdne. Na nic jsme nečekali a zařídili vše podstatné. První společná dovolená a já měl konečně možnost zase odcestovat do neznáma.

Ta se samozřejmě hrozně těšila, takže jsem se snažil splnit vše, co jsem jí na očích viděl.

Hlavně jsem zařídil i odvoz na letiště, takže jsme nemuseli stresovat rodiče (ty její, naši už byli vycvičený), a já tak měl jistotu, že nebudu poslouchat v autě rady, jak se máme chovat a že na TV Nova zrovna včera Ray říkal, že je tam nebezpečno. Klučina, co nás tam měl odvézt, byl jeden z Malešickéjch. Říká se mu Tronda. Když jsme se domlouvali na cestě, měl ještě takový skvělý nápad, že se sejdeme ještě předtím u něj. Měl jsem celý den, tak jsem nad ničím neváhal. Jako klasicky, chyba.

Ihned, jak jsem dorazil a hodil kufr do auta, Tronda přivolal výtah a zmáčknul tlačítko posledního patra. Než jsem se stačil zeptat, co má v plánu, jen suše řekl: „Střecha!“ Pro člověka jako já, co má strach z výšek, to nebylo úplně nejvíc uááá, ale tak přeci jenom to nebyl skok do hlubin. Poté, co jsme se tam vysoukali a já připosranej dorazil za ním, mi došlo, co má za lubem. Krom pěkného výhledu, jak na Prahu, tak i na letadla mířící z či blížící se k Ruzyni, vytáhl z kapsy ubalené překvapení v poměru docela velikém. Na mé závratě stoprocentně.

Jenže víte, jak to je. Když jsme to překvápko vyprovodili ze světa, leželi jsme tam opřený o zídku a kochali se. Nevím, jak dlouho, ale když zavolala Hezká, jestli už jsme na cestě, bylo na čase se probrat. A to byl právě problém, protože já byl furt zduněnej jak paprika. Nedalo se bohužel ale nic dělat, museli jsme vyrazit. Nasadil jsem si sluneční brýle, jako kdybych už byl na místě, a zavelel Trondovi k výjezdu. Jako správný džentlmen jsem vyběhl až ke dveřím pomoci Hezké s kufrem (se žvýkačkou a brýlemi na ksichtě samozřejmě).

Otevřel tatík a hned se usmíval, že už trénuji na ostrý sluníčko. Já se smál taky, Hezká jakbysmet, takže vše probíhalo tak, jak má být. Jen co jsme nasedli do auta, sundal jsem brýle a s oddechnutím konstatoval, že to bylo o fous, a tím jsem vlastně vše totálně podělal.

Nevím, co jsem si mohl myslet, kokot. Vzápětí jí došlo, co se po celou dobu dělo, a já měl zaděláno na průser. A taky že jo. Celou cestu, dokonce i let, se mnou nepromluvila ani slovo.

A to jsem se i občas snažil. Jenže pak jsem stejně usnul jak mimino a představoval si, jak se z té střechy vznáším a létám nad celou Prahou. Když mě probudil prudký náraz (naštěstí ve snu), znamenalo to jediné, přistálo se. Ihned jsem zjistil situaci v podobě sladkého nemluvněte sedícího vedle mě. Bohužel se stále nenaučilo mluvit, takže jsme jen mlčky následovali dav před námi. V ceně zájezdu byla i cesta autobusem z letiště do hotelu a přidělená delegátka.

V autobuse nás byl slušný počet, ale k naší smůle samí staří lidé. Nu což, jeli jsme stejně jen ve dvou, tak aspoň nebude nikdo otravovat. Jelo se v noci, takže když připočtu k nočnímu světlu můj uspávací syndrom v jakémkoliv dopravním prostředku, po deseti minutách jsem slintal na okénko. Když jsem se asi po půlhodině probudil a otevřel oči, chvíli jsem přemýšlel, jestli stále sním. První, co jsem totiž spatřil před mýma očima, byl Burger King, kolem kterého jsme právě projížděli. Okamžitě jsem se ztopořil (ano i tam) a bez nějakého prodlužování vybalil na Hezku: „Poslouchej, naplánuj si celou dovolenou, jak chceš, den po dni, ale slib mi, že jeden z nich strávíme v tomhle městě a přežereme se tady.“ Ač stále našťvaná, ale určitě

velmi potěšená (která by nebyla) souhlasila a zajímala se, co je na tom Kingovi tak strašně zvláštního. Tak jsem jí začal vyprávět o Zélandu, jaké to bylo s Pájou naše hnízdečko lásky. Když se na její tváři konečně vytvořil úsměv, bylo jasné, že nám konečně začíná dovolená.

Hotel byl fakt úžasný. Postavený do tvaru U a v té mezeře byl vtěsnán tobogan s bazénem dole. Po levé straně velká taverna s otevřeným bufetem a barem. Hned za hotelem, jelikož byl u pláže, byla pláž privátní, jen pro účastníky zájezdu. Prostě pecka.

Pokoj s balkónem byl taky super, už jen proto, že jsme bydleli ve výšce asi pátého patra, tudíž jsme měli nádherný výhled na moře a celou promenádu okolo. Jediné, co nás znepokojilo na pokojovém zařízení, že jak na televizi, tak i ledničky a klimatizaci, byly štítky, které informovaly hosty o tom, že po každém použití se platí extra za pokoj a poslední den se vše vyúčtuje. Jako klasický Češi jsme si to odůvodnili tak, že v ledničky nic nemáme, klimatizaci nepotřebujeme a budeme spát nahatý, no a televizi mít puštěnou nemusíme, to jsme mohli zůstat doma. Takže s pocitem, jak jsme ojebali Turky vyčůraný, jsme zalezli do postele a dělali malý Turčata.

Druhý den se nedalo očekávat nic jiného než ranní úprk na pláž. Hezká ani nic první den neplánovala, takže jsme jen zevlili. Večer, když se celý domov důchodců sešel nacpat si pupky, vzala si paní delegátka slovo. Krom klasického bla bla a stupidních dotazů klasických buranů nás rozesmála jedna paní. Až skoro s brekem se zeptala, jak je možné, že se za vše na pokoji musí platit zvlášť a že to nebylo zmíněné v katalogu služeb. V tu chvíli jsme také oba zpozorněli. De-

legátka jí poklepala na rameno a s úsměvem na tváři nás uklidnila, že to platí jen pro Rusáky, Američany a Brity, ať nad tím vůbec nepřemýšlíme. S Hezkou jsme se na sebe podívali a oba vyprskli smíchy. Pán z manželského páru, co seděl vedle nás, se taky pousmál a podotknul něco, jako že bychom se jí neměli smát, že v jejím věku už musí počítat každou korunu. Jenže to asi nečekal, že vybuchneme ještě víc a v jeho výrazu bylo vidět velké překvapení. Jenže přiznejte se mu, že to bylo v našem případě stejně...

Třetí den jsme tedy nakoupili nějaké věci do už naší fungující ledničky a chodili omrknout i okolí. Celé pobřeží bylo víceméně podobné našemu hotelu a tvořilo také tvar jakéhosi účka. Všude bary, restaurace a suvenýry, prostě klasika. Trochu víc do centra už pak byl i místní život a i restaurace vypadaly víc originálně. Jenže každá měla svého uvaděče, který byl vždy neskutečně otravný. Věřte mi, že když jsme prošli celou ulici až na konec, už jen představa jídla mně zvedala kýbl. A to jsme ještě netušili, že tam právě začínal místní market, kde to probíhalo úplně stejně, ne-li víc oprsklejc. Jedno se jim ale musí uznat.

Měli dobrou metodu na začátek. Než vás totiž začali zasypávat všemi možnými nabídkami, zeptali se, odkud oba pocházíme. Podle země, kterou člověk odpověděl, se oni začali přirozeně chovat. Prvně jsem to házel vše do jednoho pytle, už jen proto, když vám každý z nich řekne: Nedvěd, Praha, děvky a pivo. Jenže později jsem je přečetl, a to když před námi šly dvě ovíněné Angličanky postaršího věku. Ihned, co mu sdělily zemi původu, chytil jim a začal líbat ruce.

S milióny komplimentů, jak jim to sluší, ač to byly dvě vyprášené bečky, je zatáhl do restaurace. Od té doby jsem to začal pozorovat a opravdu, ke každé národnosti se chovali tak, jako by věděli. Co se týče nás, asi věděli, že Češi jsou křupani, trochu zapšklí a holky umějí být i trochu od rány, tudíž pán vždy prvně podal ruku mně a poté se zeptal, jestli může i přítelkyni. Z toho vážně mluvily zkušenosti. Jinak ale byli opravdu otravný a moc jsme tedy do téhle části nechodili.

Při klidné večeři opět už v našem hotelu jsme naplánovali celý pobyt den ode dne tak, jak to mají dámy rády, takže jsem dozajista odcházel na pokoj totálně zničen a opitej. Před spaním jsem se natřel nově koupeným krémem po opalování, abych předešel stejnému problému s drolicím se rypákem jako na Zélandu, a usnul.

Na druhý den ráno, když nám začalo pálit do okna, jsem se zvesela protáhl a namířil rovnou do koupelny. Opláchl obličej, vzal zubní kartáček a jal se čistit tesáky. Po vyplivnutí všeho, co se dalo vytáhnout z krku, jsem se na sebe podíval do zrcadla a rázem mi začal parádní den. Okamžitě jsem si totiž uvědomil, že něco není v pořádku s mým ksichtem. To, že jsem držka, už jsem věděl dávno a naučil se s tím žít, ale to, co bylo na ní, mě trochu znepokojovalo. Celý obličej jsem měl potečkováný a plný pruhů, přesně tak, jak jsem si to večer na ten ksicht nakydal. Hned jsem vyběhl za Hezkou pro pomoc, jenže ta se zmohla jen na hluboký záchvat smíchu. S něčím jako prdelí a políbením zároveň jsem uražen odmítal komunikovat a odešel zpět do koupelny. Po dalším opláchnutí vodou

jsem se ujistil, že tudy cesta nevede. Tudíž jsem vzal všechny krémy, masky a líčidla, co se tam válely, a začal jsem to na sebe ve velkém nanášet. Až mi ztuhla huba a i ty fleky trochu zmizely, vítězně jsem zahlásil, že můžeme na pláž a posnídat nějaké ovoce. Ještě ve výtahu jsem se ujistil, že je vše v pořádku. Cestou přes bufet jsme nabrali různé druhy ovoce a mrskli sebou na lehátka. Vše jsme řádně zhlтали a já navrhnul, že je čas na koktejl. Cestou k baru mi to nedalo a skočil jsem ještě do hotelového bazénu zjistit, jestli je teplejší než moře. Když jsem pak došel k baru a objednal dvě Piña Colady a barman se mě ihned zeptal, jestli jsem v pořádku a nemám náhodou alergickou reakci na ovoce, vzápětí mi došlo, že ten den bude stát za hovno. Donesl jsem tedy koktejly, natřel se opět vrstvou krému a našťavaně oznámil, že už se dneska koupat nebudu!

Co dodat ke zbytku dovolený. Chovali jsme se jako klasický Češi, co mají jídlo zadarmo, to snad ani nemusím popisovat. Na výlety jsme jeli dva.

První byl po okolí Turecka, kde nás prvně vzali na projížďku lodí k hrobkám ve skalách přímo nad vodou, hodně zajímavé místo, a poté do klasických tureckých lázní, což znamená koupel v blátě. Bláto, které voní a na ohmat vypadá jako kupa hoven, vypadalo hodně vábivě. Asi tak, že celá naše posádka tam odmítla vlézt. Jelikož jsme byli s Hezkou ty nejmladší a já musel být vychovaný džentlmen, došlo na nejhorší. V tomto případě totiž neplatilo pravidlo dáma první, a tak jsem se jakožto první oběť ponořil do těch sraček já. Po chvilkovém znepokojení jsem vyloudil úsměv na tváři a pak jen

sledoval něco neuvěřitelného. Všechny ty nemohoucí postavy důchodového věku se na mě začaly vrhat a skákat do bazénu a (hovna) lítaly sem a tam. Opravdu spontánní chvílka. Ale byla sranda a trochu se prolomila bariéra mezi účastníky zájezdu.

Druhý výlet byl můj! Jelo se do Burger Kingu!!!

Cpal jsem do sebe jeden burger za druhým a sténal u toho jak při nejlepším uspokojení. Hezká naproti mně s jejím salátkem jen nechápavě kroutila hlavou a sledovala, jak to ve mně mizí. Hned jsem psal Pájovi, abych ho naštvál, a samozřejmě se u toho fotil jak idiot.

Zbytek dovči byl v poklidu. Poslední den jsme se řádně opili po flašce vodky a skončili na nějaké travesti show. Nemusím snad ani zmiňovat, komu si Cher, Sinatra, Tina Turner a bůhví, co ten pán ještě byl, sednul na klín a nechal se fotit. Za blbečka všude. Když jsme odcházeli řádně opitý na hotel, zastavil nás opět jeden z uvaděčů a ihned se ptal, odkud pocházíme. Já jen opile zařval, že z Ukrajiny, a čekal na reakci. On jen suše a stroze řekl OK a nechal nás jít. V prudkém záchvatu smíchu jsme litovali, že mě to nenapadlo už první den.

Zéland réunion

Když jsem dohasil domů, měl jsem hned dvě zprávy, jak od Páji, tak od Péři. Čekala nás velká slezina kousek od Brna. Grant s Janou přijeli na dovolenou, a jelikož už byl nějakou dobu v Čechách i Jason, rozhodli se svolat všechny česače, kteří se tam kdy ukázali. Ihned jsem kontaktoval Františka. Ten už pravil, že je domluvený s Pájou a Markétou, kteří přijedou autobusem z Varů na Florenc. Tak se dal sraz na Florenci v 7 hodin ráno. Asi málokoho by napadlo, že bychom začali hned pít, ale co jsme asi tak měli dělat v místní knajpě plné otrapů, popelářů a další podobné sorty lidí. A jak to šlo nalačno, panečku. Jako za starých časů. Když se pak smotalo brčko, nastala konečná. Asi v 10 jsme se doplazili na zastávku od Student Agency a po dlouhé rozmluvě s paní uvaděčkou jsme museli slíbit poslušnost. Brali jsme to seriózně, protože už tak jsme jeli akorát na čas. Já si sednul vedle Františka. Samozřejmě jsme měli ulitý plecháče. A já jakožto slušně vychovaný a plnící svůj slib, jsem si sklopil stoleček, položil na něj danou plechovku a vzorně ji držel oběma rukama, aby se nic nevytilo vedle. Po chvíli mi bylo divný, proč František nenásleduje můj super nápad. Tak jsem neváhal a jal se jeho stolečku a chtěl mu ho sklopit taktéž. Šlo to ale nějak ztuha,

a jelikož už jsem neměl ponětí o citu v ruce, prostě jsem s ním majznul jak dobytek. Což o to, stolek se otevřel, ale František, který měl taky otevřené pivo, neočekával takovou sílu, která se ve mně objevila, takže mu ten stolek vyrazil plechovku z ruky. Ta se ještě sviňucha schválně skutálela do uličky, aby to paní náhodou nepřehlídla, a průser byl na světě.

Od vykopnutí nás zachránilo jen to, že už jsme opustili terminál, a také to, že jsem se okamžitě vrhnul po ubrouscích a osobně to začal vysoušet. Hodná paní nám tedy odpustila. Po vypití všech plechů přišla na řadu čůrací krize. Všichni museli a začal boj o záchod. Když mě v nečekanou chvíli předběhla Markéta, vznesl jsem nápad, že bychom ji tam mohli podržet. Můj plán byl ale ihned rozcupován, protože jsme už byli jednou nohou vyhozený z autobusu, a tak jsme ji nechali. Když vylezla, šel jsem na řadu já. Asi nemusím popisovat, jaké to je čůrat opilý za jízdy v autobuse. Když jsem ten horor měl za sebou a po tmě se dokázal i zapnout, vzal jsem za kliku a chtěl už zmizet z té spouště, co jsme tam všichni zanechali. Jenže to jaksi nešlo. Prvně mě jen napadlo, že jsem nemehlo (tak jako vždycky), jenže pak už mi došlo, že tam někdo z druhé strany stojí. Ty bastardi! Hlavně že Markétu tam držet nechtěli. Nechtěl jsem propadat panice a hlavně řvát. Prvně, panika nebyla zapotřebí (přeci jenom to nebyl výtah) a za druhé, u hodné paní už jsem měl vroubek. Začal jsem tedy prvně smlouvat a vždy jen jemně šfouchnul. Dveře se lehce pohnuly, ale vždy se vrátily, a co mně hlavně nedávalo smysl, bylo to ticho. Žádný smích ani vydírání. Takže vás asi nepřekvapí, že mi po

chvilce došly nervy a už za hlasitého nadávání jsem začal mlátit do dveří. A když se ve mně opět vzala ta mega síla a dveře se rozlítly, chystal jsem se dotyčného pěkně vyrvat! Jenže když jsem vystrčil hlavu a hledal svou oběť, našel jsem jen naši rozklepanou hodnou paní s napůl rozlitym kafem a stále běžícím automatem, který byl umístěn právě hned u dveří od záchodu. Její výraz byl tak bezmocný, že by se mnou v tu chvíli i nechala na ten záchod dobrovolně odvléct. Měla dost. A i když se v těchto chvílích snažíte věci uvést na pravou míru, ještě to zhoršujete. Neměl jsem šanci, ještě když se jí zbytek bandy tlemil za politými zády. Celou cestu už jsem nepromluvil a bylo mi stydno.

Zato v Brně mi to už zase mrmlalo, což byl průser číslo 3. Nebudu tady opět rozebírat oblíbenost Pepíků z Prahy, ale díky tomu nás pan autobusák poslal úplně na jinou linku, než byla naše. Takže asi po hodině úplně zbytečné jízdy jsme se objevili v nějaké ani ne vesničce, kde nebylo živáčka. Skvělý. V dnešní době už to zní vtipně, ale ač to není tak dlouho, bohužel Google mapy tehdy neexistovaly. Po chvíli zmatků se vynořilo místní, dejme tomu, fotbalové hřiště. Což znamená jedno: HOSPODA!!! Otevřeno bylo a pána ani moc nezajímalo, odkud kdo je, ale hlavně ať pije. Dokonce nám i vysvětlil, v jaké prdeli jsme (se nacházíme). S další radou už jsme si tak jistý nebyli, ale nedalo se nic dělat. Autobus do Štatlu už prý žádný nejel. Zavolalo se tedy klukům a prosilo se o pomoc. Nabídl se Kája pacička, ale že to tak hodinu potrvá, než se k nám dokodrcá. Nějak už nám to ani nevadilo a vesele jsme popíjeli dál. Kája oprav-

du asi po hodině přijel. Jelikož kvůli nám už hodinu nepil a další nemohl, tak nás popoháněl dopít a zaplatit. U auta jsme zjistili, že nás je o jednoho víc, takže jsem skončil v kufru.

Když jsme dorazili na místo, párty už jela v plném proudu. Grant se na nás vrhnul a hned nám ukazoval naraženou bečku. Měli pronajatou ubytovnu s velkou místností dole, kde byla už zmíněná bečka a stoly s různým jídlem. Okamžitě se začalo v zélandském tempu a vyprávěly se vzpomínky. Vše jako za starých časů. Až teda na Jasona. Byl takový zamlklý a evidentně přibral. Když se šlo v jednu chvíli kouřit a on šel s námi, začal výslech. No a že nás to nepřekvapilo. Byla za tím ženská. I když v tomhle případě spíš vesnická bečka číslo dvě. Nechápu, jak to ta můra ošklivá udělala, ale všechno mu zakázala, a to dokonce i jeho nejoblíbenější činnost: hulení!

Vysvětlovat mu, že není jediná a že existují i jiný (hezčí, hubenější, ne krávy!) holky, nemělo smysl, tak vykouřený mozek ještě neměl. Pája zvolil jinou metodu. Ubalil strašnou raketu a začalo se posílat. A v tu chvíli jsme zjistili, co to bylo za mrchu. Věčnost se tam neukázala, ale když byl už Jason skoro na řadě, vmžiku se objevila. Neuvěřitelný. Měla snad senzor. Bez jakéhokoliv studu před námi ho okamžitě upozornila, že se toho ani nedotkne. No hrůza pohledět. Ale to by nebyl tvrdošíjný Pája, aby nebalil, dokud si Jason nedá, což se nakonec asi počtvrté povedlo a Jason se nám vrátil. Rázem ožil a mejdan se rozjel ještě víc, tak jako za starých časů. Jen Humpolecký chyběli. Jinak si každý jel to svoje a nikdo si nebral servítky. Když pak Paciče spadla sklenička z jeho ohnuté ruky, cítil

jsem se zase mezi svými. V jednu chvíli jsem si pak všimnul, že Bečka (ta živá) je nějaká neklidná. Nedej bože, že bych ji sledoval, ale znáte to, když máte na párty krávu, která je zpruzená, už jen co přišla, prostě vám to nedá a chcete ji zprudit ještě víc. Pak mi to došlo. Ona nemohla najít Jasona. Jelikož cítila, že není moc vítaná, neodvážila se nás přijít zeptat. Mě, jelikož se mi chtělo i celkem na záchod, napadlo, že je možná tam. Jen co jsem tam vlezl a uslyšel zvuk ne podobný českému sténání, klení a nevolnosti, zařval jsem jeho jméno. On jen zoufale řekl: „Jsi tu sám, nebo tě už poslala?“ Když jsem ho uklidnil, že je zatím v utajení, poslal mě pro kolu a něco k jídlu. Takticky a nenápadně tak, že mě viděla jen Bečka, jsem se vrátil na záchod a s varováním, že už stará něco tuší, jsem ho tam nechal. Pak se z toho dostal, ale už se od něho nehnu. Bohužel vypadl ze cviku.

Ráno všichni vylezli ze spacáku a všeho možného, co bylo po ruce, a začalo se uklízet. Já tedy logicky předstíral spánek a ani se nehnu. Pak proběhlo dojídaní zbytků a vypíjení posledního piva. Všichni byli řádně znavení, to bylo na první pohled vidět, ale ve skvělé náladě. Až teda na Bečku, která nás zabíjela pohledem, a poslušně sedící Jason za ní na nás dělal prosebné ksichty, ať ji necháme.

Při našem aspoň jednom štěstí tam byli dva kluci z Prahy autem. Pája, jako vždy klasická vychcánka, to s nimi domluvil a zařídil nám odvoz.

Po rozloučení a miliontém objímání se všemi jsem padnul na zadní sedačky a pomalu začal usínat. Než jsem usnul, rozhodl jsem se, že hned až přijedu, zavolám Karlosovi.

Telepatie

Proč jemu? Jednoduše, prostě se to ve mně opět probudilo. Takový ten pocit, jako když jedete na tábor, do neznáma, mezi cizí lidi. Nechce se vám a strachy se vám scvrkává žaludek, ale na druhou stranu to chcete, protože doufáte v nové zážitky, o lidech a místech nemluvě. Prostě jde jen o ten první krok a hodit všechny pochybnosti za hlavu. Ono si to samo najde cestu, tak jako ostatně vše v životě.

Nevěříte? Možná máte pravdu, ale když jsem ležel doma a potil se z právě tvrdě pracující kocoviny, zazvonil mi telefon a na displeji bylo jeho jméno. Nechtěl nic moc vysvětlovat po telefonu a snažil se mě zvednout z promáčeného gauče. Výmluva s kocovinou očividně nezabrala, a tak jsme měli večer sraz na pivo. Namítal jsem, že ale jen ve dvou a bez bab, protože mu chci také něco říct. Ačkoliv jsem neměl ani trochu chuť na něco alkoholického, bylo očividný, že se zase spráskáme jako dobytci, tak jsem se snažil aspoň zatláskat žaludek. Zajímavé je, jak by člověk za mnohé věci nedal ruku do ohně (co ruku, ani prst), ale v některých výjimkách by si na to zasloužil patent.